

Topraksızım Düet

– NazlıKaragöz · 17 Aralık 2010

Bu avazı bol şehir beton yığını
Yığılıp kalıyorum gölgeler içinde
Taşa tapan kimlikler, riya yüzler
Sırtımı her an hançer korkusu kırbaçlıyor
Bu kokuşmuş kalabalıklar fena basıyor
Kasvetim inliyor sokaklarda

Kalın ruhlu şahsiyetler
Buz kesmiş hayatlar arasında dolanıyorum
Buz tutmuş yüreğim ve ben
Bitsin bu puslu karanlık!

Şeytan diyor ki; al bileti istasyonlara
ya da yanaş bilinmedik limanlara
Yerleş kal yeşil bir iklimde
O yer neresiyse kaçasım var
Kirli kentimden uzak diyarlara
Ceplerime bir avuç mavi doldurup
Gidesim geliyor..
Mekan/sızım

//

bahtıma yeşili kadem basarken çocukluğum
doğduğum toprağın tadı sıyrıldı damağımdan
oysa
yağmurda yumuşardı öfkem
nedir bilmiyorum şimdi..
baştan topuğa
tabiattan alırdı rengini elbisem
çarpık sokaklarda her taraf flu bir zindan

gökyüzü bile kirlî mavi..
bilmem ki başka ne desem..

taş pencerelerin izi çenemde derileşirken
düşüyorum
bakir bir ormanın derinine
taze toynak çukurunda eriyor hafızam hâlâ
üşüyorum...

yürüyen şehirlerde demirleşen
göğsümü ince ölümler zorluyor
yorgunum, umutsuzum, kararsızım
bir ömür nadasa unutilan
toprak/sızım..

Nazlı Tolun & Faruk Civelek